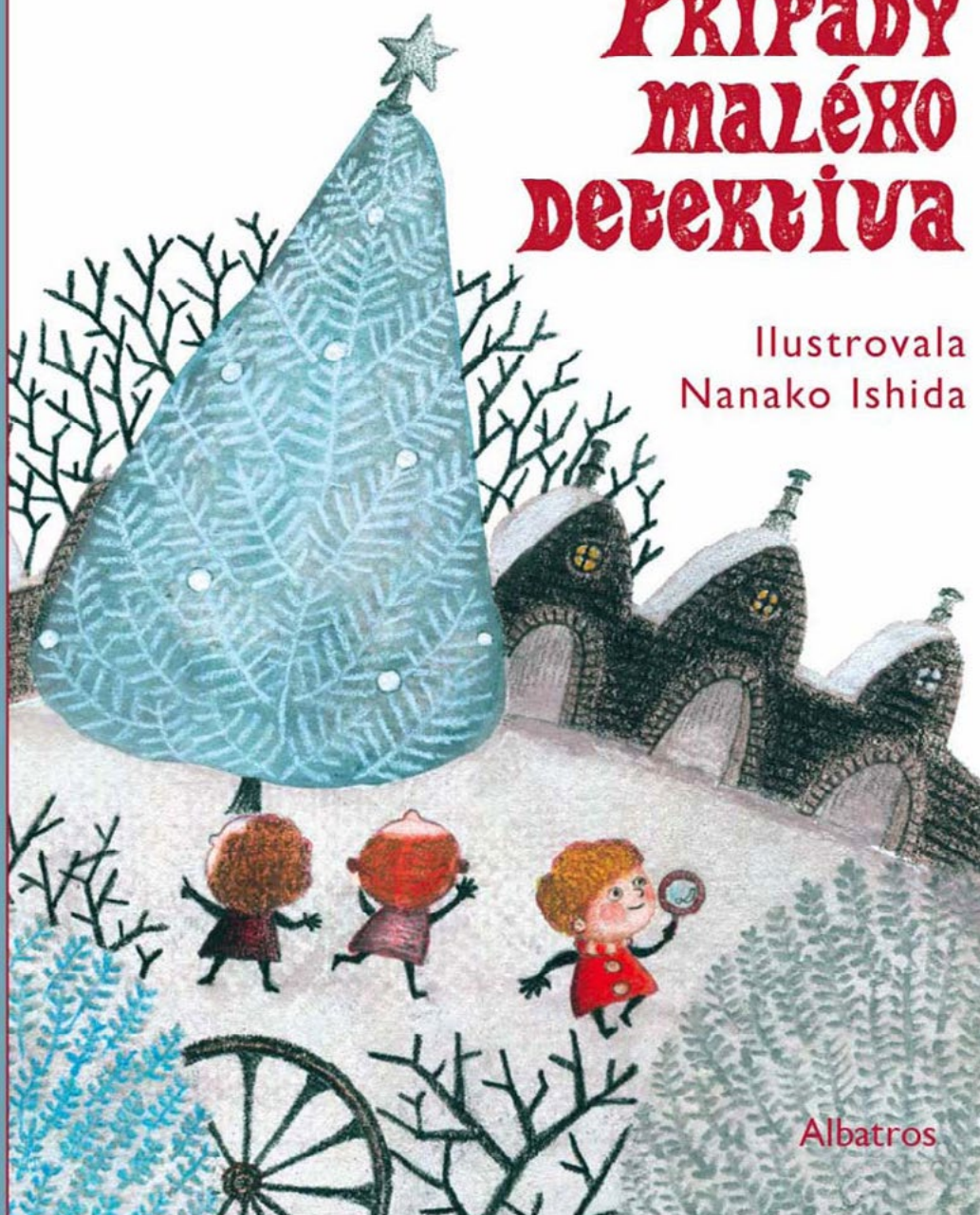


Ivana Peroutková

# PŘÍPADY MALÉHO DETEKTIVA

Ilustrovala  
Nanako Ishida



Albatros

# Případy malého detektiva

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na  
**[www.albatros.cz](http://www.albatros.cz)**  
**[www.albatrosmedia.cz](http://www.albatrosmedia.cz)**



**Ivana Peroutková**  
**Případy malého detektiva – e-kniha**  
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.  
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována  
bez písemného souhlasu majitelů práv.

**ALBATROS**  **MEDIA**



Albatros

Ivana Peroutková

**PŘÍPADY  
malého  
DETEKTIVA**

Ivana Peroutková

Ilustrovala Nanako Ishida

# PŘÍPADY malého DETEKTIVA

UKRADENÁ CUKŘENKA

UKRADENÝ PRSTEN

UKRADENÉ ŠTĚNĚ

UKRADENÉ HOUSLE

Albatros



# UKRADENÁ CUKŘENKA









## Jak Frantík poznal drzého pana Pitrmana

„Frantíku!“ zavolala maminka. „Donesíš tatínkovi minerálku! A připomeň mu, že dneska je pátek. V šest hodin odcházíme k tetě Emílii na večeři.“

Frantík popadl vychlazenou lahev a nastartoval neviditelný stroj. Trum, trumtrum, naskočil motor a nato stroj odpálil z kuchyně, jen se po něm zaprášilo. Popravdě, nic neprášilo, to si Frantík jenom představoval, že za ním víří mračna prachu.

On si totiž rád představoval všelicos. Takže ani teď neupaloval po obyčejném dvorku, nýbrž nekonečnou pustou prérií. A v prerii rostly vysoké kaktusy, těm se musel Frantík rychle vyhýbat. Trumtrum, trumtrum! kličkoval mezi pichlavými bodlinami, až proletěl otevřenými dveřmi a zprudka zabrzdil před honosným modrým kanapem.

Kanape bylo skutečné. I tatínkova čalounická dílna byla skutečná. Všude kolem stála starožitná kanape i menší pohovky s opěrátky, kterým se říká sofa. Taky různé židle, křesílka a mohutná pohodlná křesla se starým prodřeným potahem. Tatínek tyhle kusy nábytku potahoval novou látkou. Uměl to tak šikovně, že se z něj stal vyhlášený čalouník a jezdili k němu zákazníci z široka daleka.

„Frantíku, co ty na to?“ ukázal tatínek na kanapátko čerstvě potažené modrým sametem.

„Bezva,“ potřásl hlavou Frantík a hned se na kanapi usadil. Jakmile se zabořil do měkkého opěradla, rozčeřily se pod ním mořské vlny. Frantík se blaženě pohupoval. „Jo, je to fakt prima!“ volal nadšeně.

V obrovské pohovce se zdál ještě menší a drobnější, než doopravdy byl. Nikdo by nevěřil, že před měsícem oslavil osmé narozeniny a už za několik dní nastoupí do třetí třídy. Vypadal vážně jako drobek. Maminka se občas strachovala, jestli synek vyroste. Ale tatínek se nebál. „Samozřejmě že jednou vyroste,“ říkal. „A kromě toho z něj nemusí být čahoun. Hlavně že má bystrou hlavu a v ní kus fantazie.“

Tatínek věděl, že teď se synek houpe na mořských vlnách, a láskyplně se na něj usmál.

„Jé, a v šest hodin jdeme na večeři k tetě Emilce!“ vzpomněl si Frantík.

Náhle oba uslyšeli kroky. Ve dveřích dílny se objevil neznámý muž.

Byl vysoký a mohutný. Kolem hlavy se mu vlnily černé vlasy, nad tmavýma očima se táhlo husté obočí a na bradě se černalo strniště vousů. Na sobě měl vytahané černé tričko a krátké kalhoty ke kolenům. Na silných opálených nohou mu klapaly pantofle.

Vypadá jako loupežník, i když má pantofle,  
napadlo Frantíka a nedůvěřivě si  
příchozího měřil.

Ten dost halasně oba pozdravil: „Dobrý den!“





Načež se obrátil na Frantíkova tatínka: „Vy jste pan František Lebeda?“

„Ano, to jsem,“ opáčil tatínek. „Co byste si přál?“

Cizí muž hned neodpověděl. Místo toho se zadíval na sameťově modré kanape, kde seděl drobek Frantík. Chlapci připadalo, že ho muž ani nevidí. Ale pak se do něj ty tmavé loupežnické oči na okamžik zabodly a Frantíkovi se rozbušilo srdce.

„Perfektní práce,“ pochválil ten muž tatínkovo čalounické umění.

„Nedopadlo to špatně,“ prohodil skromně tatínek a zopakoval: „A co byste potřeboval?“

„Já bych potřeboval potáhnout sofa,“ oznámil muž.

„Žádný problém,“ souhlasil tatínek. „Nabízím i látky. Chcete ukázat vzorník?“

„Rád se podívám,“ přikývl hřmotný muž a tatínek zamířil k zadním policím v dílně.

Sotva Frantík s novým zákazníkem osaměl, seděl na kanapi jako přikovaný. Trochu se ho bál, a zároveň ostražitě sledoval každé mužovo hnutí. Jak ten loupežník drze slídil! Všechno okoukal a ohmatával. Klidně si vzal do rukou jednu židli a zkoumal zespondu sedátko. Vtom se otočil přímo na Frantíka a řekl: „Tak co, špunte? Nepůjdeš náhodou po prázdninách už do školy?“

„Do školy chodím dávno,“ zamračil se Frantík.

„Ó, a smím se zeptat, do které třídy půjdeš?“ zazubil se chlapík.

„Do třetí,“ ucedil Frantík.

„Hm, do třetí,“ pokýval hlavou loupežnický obr. „To jsi vlastně velkej kluk.“





„Nejsem špunt,“ pronesl důrazně Frantík.

Ale už se vracel tatínek se vzorníkem, který připomínal tlustou knihu v tvrdých deskách. Jenže místo papírových listů obsahoval obdélničky různobarevných látek.

Neznámý muž si je pozorně prohlížel, až připadl na jeden, který se mu zřejmě velice zalíbil.

„No, paráda! Tahle barva se mi přesně hodí!“ zvolal spokojeně a hned dodal: „Kdy vám můžu sofa přivést? Mohl bych ještě dnes večer? Jsem tady na chalupě kousek za městem.“

„Dneska máme rodinnou večeři u tety Emílie,“ omluvil se tatínek.

„Není to snad ta dáma, která vyhrává na klavír ve vilce na konci města?“ zeptal se muž.

„Přesně tak,“ usmál se tatínek.

„Takže zítra? Šlo by to zítra ráno?“

„Jistě, zítra můžete kdykoliv,“ odpověděl tatínek. „A vaše jméno?“

„Pitrman. Ondřej Pitrman,“ představil se muž a potřásl si s tatínkem rukou.

Jak si s tím drzounem může tatínek přátelsky povídat? kabo-nil se Frantík. A když Ondřej Pitrman ve dveřích zavolal ahoj, špunte, Frantík by na něj nejradši skočil jako tygr a bušil do něj pěstičkami.

Jenže nemohl, vždyť byl opravdu drobek.

„Sympatickej chlapík,“ prohodil tatínek.

Ovšem jeho syn si myslel něco docela jiného. To se ještě uvidí, jaký je Pitrman, říkal si v duchu. A vůbec – kdo to vlastně je? Pitrman! Pitrman! I to jméno znělo drze a nafoukaně. Ale já ti ještě dokážu, že nejsem žádný špunt, Pitrmáne, přísahal si ve skrytu duše Frantík.



## Frantík se svěří kamarádům

Frantík bydlel v ulici, která vedla na hlavní náměstí. Bylo to nádherné starobylé náměstí, přímo pýcha malého města. V čele se tyčila radnice s věžními hodinami a uprostřed stála kamenná kašna. Náměstí ze tří stran obklopovaly domečky s podloubími. A právě v jednom takovém domku bydleli Frantíkovi nejlepší kamarádi – spolužák Matěj a jeho o rok mladší sestra Zdiša.

Matěj, Zdiša a Frantík tvořili nerozlučnou a trochu legrační partu. Zatímco Frantík byl ve třídě nejmenší, Matěj byl největší. O celou hlavu vyšší než Frantík. Zdiša byla vyšší jen o půl hlavy. Ale Frantík měl zase hlavu nápaditou a vždycky vymyslel, co trojice podnikne.



V pět hodin odpoledne, deset minut po odchodu pana Pitřmana z čalounické dílny, přifrčel Frantík na náměstí na oblíbené koloběžce. Zazvonil v podloubí na kamarády. Dvakrát dlouze a jednou krátce, což bylo smluvené znamení.

„Frantíku, co se děje? Ty nejdeš k tetě?“ ozvala se z mluvítka Zdíša.

„Jdu,“ odpověděl Frantík. „Ale něco vám nutně potřebuju říct.“

„Tak pojď nahoru,“ zabzučela Zdíša a Frantík se opřel do těžkých dřevěných dveří.

Koloběžku nechal dole pod schodištěm a vyběhl do druhého patra. Sotva spatřil udivené kamarády, spustil: „Dneska byl u táty v dílně hrozně nebezpečnej chlap! Má za městem chalupu a jmenuje se Pitřman!“

„Vážně?“ vytřeštila oči Zdíša. „A proč je nebezpečnej?“

„To zatím přesně nevím, ale kdybyste ho viděli, určitě byste se ho báli. Je obrovskej a zarostlej jako loupežník,“ pronesl významně Frantík. „Zůstal jsem s ním v dílně sám a bylo jasný, že chce něco ukrást!“

„Jak jsi poznal, že chce něco ukrást?“ zeptal se Matěj.

„Protože všude šmejdil!“ vyhrkl Frantík.

„Jenom kvůli tomu?“ zapochyboval Matěj.

„Jenže on šmejdil drze. Jako by mu v dílně všechno patřilo,“ trval na svém Frantík. „A taky... taky mi řekl špunte!“

„A já,“ usmála se Zdíša s Matějem.

Sourozenci dobře věděli, jak Frantíka malá výška někdy trápí. Jak si musí od dospělých tolikrát vyslechnout, že je prtě, škvř-

ně nebo mrně. Jak se i jeho maminka strachuje, jestli vyroste. Přitom byl ve třídě nejbystřejší kluk. A v tělocviku nejrychlejší běžec!

„Frantíku, nic si z toho nedělej,“ objala Zdíša kamaráda kolem ramen. „Pitrman je akorát pořádně hloupej.“

„Ten by se divil, kdyby tě viděl upalovat,“ dodal Matěj. „A vůbec, nám je úplně jedno, co Pitrman říká.“

Frantík se zamyslel, zachmuřil čelo a nakonec řekl: „Stejně vypadá jako loupežník. Já nepřeháním. Zítra ráno přiveze do dílny sofa. Přijďte a uvidíte sami.“

„Jenže my zítřka nemůžeme,“ zavrtěla hlavou Zdíša. „Jedeme za babičkou.“

„To je škoda,“ povzdechl si Frantík. Zároveň si uvědomil, že jde dneska na večeri k tetě Emilce. „No tak se uvidíme pozítří,“ ukončil rychle rozhovor.

„Jasně,“ přisvědčil Matěj. „Pozítří ráno se pro tebe zastavíme a povíš nám, jak to s tím Pitrmanem dopadlo.“

Kamarádi se rozloučili a Frantík svištěl z náměstí domů. Pitrman, tatrman, opakoval si v duchu. Jak rád by zrovna tomuhle Pitrmanovi dokázal, že žádný špunt není. Ale jak? Jak to má udělat?

Frantík nevěděl. Nevěděl ani, že se u tety Emílie stane něco neuvěřitelného. A to něco možná Frantíkovi pomůže, aby všem ukázal, že žádný špunt není!

## Co se stalo na večeri u tety Emílie

Frantík měl tetu Emilku moc rád. Byla to taková malá, drobná a čiperná osůbka. Žila sama v bílé vilce s rozkvetlou zahradou a často hrála na klavír, jak si všiml i pan Pitrman. Ona byla totiž hudebnice a vyučovala hře na klavír v místní umělecké škole.

Minulý rok se teta Emílie pokoušela učit i Frantíka. Ovšem marně. Frantíka to zkrátka u klavíru vůbec nebavilo. A jelikož ho to nebavilo, neustále si představoval, že je někde jinde, a nedával pozor.



„Víš co, Frantíku? Já už tě nebudu zbytečně mučit,“ řekla jednoho dne teta. „Radši s klavírem skončíme, nebo ti ho ještě zprotivím.“

„Nezlobíš se na mě?“ zeptal se Frantík.

„Ale kdepak,“ usmála se teta. „Proč bych se měla zlobit? To přece není žádná tragédie, že tě klavír nebaví. Na světě je tolik jiných zajímavých věcí, a zrovna ty se bez klavíru jistě obejdeš.“

I proto měl Frantík tetičku rád. Že ho k ničemu nenutila a že byla vždycky milá a usměvavá. A navíc výborně vařila!

„Copak nám dneska Emílie asi připraví?“ zasníl se tatínek, sotva se všichni tři zastavili před brankou, za kterou kvetla zahrada.

Pod košatou jabloní stál dlouhý prostřený stůl a z domku se nesly tóny klavíru.

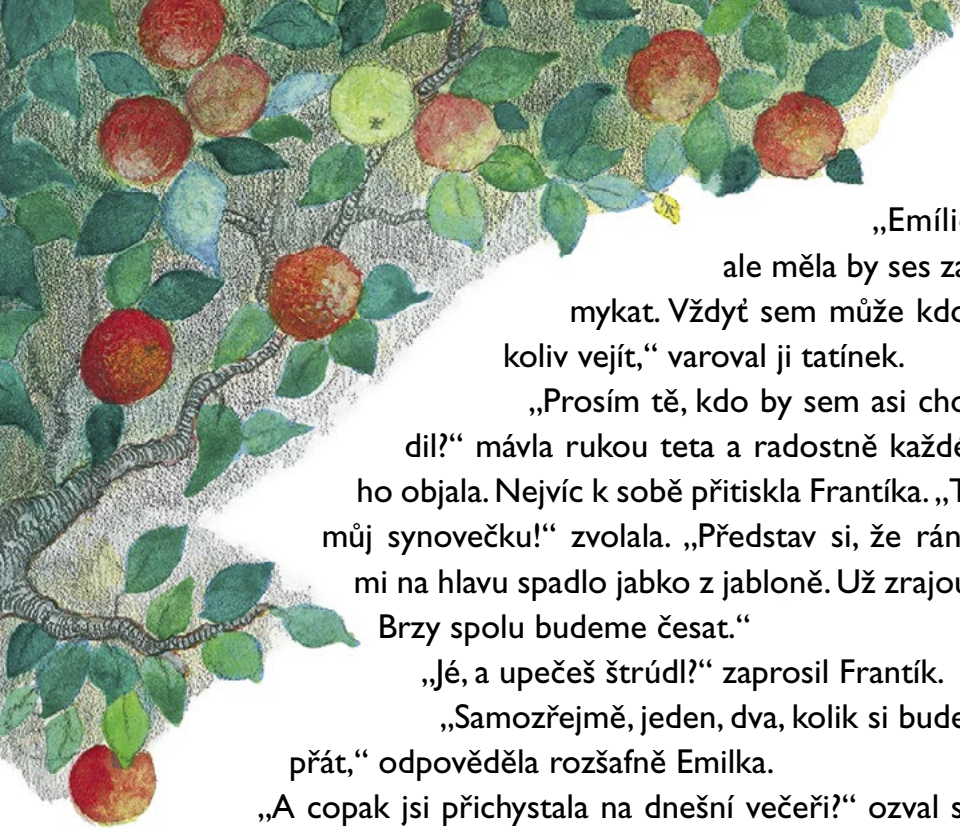
„Vždycky hraje s takovým zápalem,“ pronesla obdivně maminka.

„Ale určitě se zase nezamkla,“ předvídal tatínek a měl pravdu. Stačilo vzít za kliku a branka se otevřela.

I dveře do domku zůstaly dokořán.

Rodiče se synkem vešli potichu do pokoje, kde tetina drobná postavička preludovala. S jakou vervou a vášní jí běhaly prsty po klávesách! Ani nezpozороvala, že v pokoji není sama. Teprve když zalistovala v notách a tatínek přešlápl z nohy na nohu, takže zavržaly parkety, teta Emílie otočila hlavu a – v tu ránu nadskočila leknutím.

„Proboha!“ hned se rozesmála. „Já na vás čekám, a stejně se leknu.“



„Emílie,  
ale měla by ses za-  
mykat. Vždyť sem může kdo-  
koliv vejít,“ varoval ji tatínek.

„Prosím tě, kdo by sem asi cho-  
dil?“ mávla rukou teta a radostně každé-  
ho objala. Nejvíc k sobě přitiskla Frantíka. „Ty  
můj synovečku!“ zvolala. „Představ si, že ráno  
mi na hlavu spadlo jabko z jabloně. Už zrajou!  
Brzy spolu budeme česat.“

„Jé, a upečeš štrúdl!“ zaprosil Frantík.

„Samozřejmě, jeden, dva, kolik si budeš  
přát,“ odpověděla rozšafně Emilka.

„A copak jsi přichystala na dnešní večeři?“ ozval se  
mlsně tatínek.

„Upekla jsem kuře na rozmarýnu a piškotové řezy s vanil-  
kovou náplní,“ pronesla slavnostně teta. „Mys-  
lím, že si opravdu pochutnáme!“

Na takové dobroty se všem sbíhaly  
sliny.

Frantík donesl na venkovní stůl  
mísu vařených brambor se  
zelenou petrželkou





a tatínek  
voňavý pekáč  
s kuřecími kous-  
ky. Teta každému  
nandala porci a společ-  
ně se pustili do jídla. Náramně  
jim chutnalo. Frantíkovi se líbilo veče-  
řet venku pod jabloní. Díval se na červená zra-  
jící jablka. Spatřil i první žlutnoucí listy. A taky  
černobílou straku, která seděla nahoře na větvi  
a shlížela do talířů. Docela drze. Jako by číhala  
na vhodný okamžik, kdy si uloupí aspoň jedno  
sousto. Jako Pitrman, napadlo Frantíka. Ta stra-  
ka číhá jako Ondřej Pitrman! Ovšem straka  
krade jenom to, co se třpytí. Ale Pitrman...?

„Frantíku, kam zase koukáš? Jez! Jsi posled-  
ní!“ pobídla maminka syna.

Chlapec honem dojedl a nastal čas na  
moučník. Teta Emilka položila doprostřed  
stolu skleněný podnos s pocukrovaným  
piškotem. Maminka zakrojila a pokladla  
čtyři sladké zákusky s vanilkovou  
náplní na čtyři talířky.



„Hm, to vypadá krásně!“ těšil se tatínek. „Nedáme si k mouč-níku kávičku?“

„Ty ji uděláš?“ uculila se maminka.

„Samozřejmě,“ přikývl dvorně tatínek a ihned zamířil do ku-chyně.

Netrvalo dlouho a vrátil se s tácem, na kterém se vyjímaly tři modré porcelánové šálky. Ještě se z nich kouřilo, když tatí-nek prohodil: „Ale nenašel jsem cukřenku.“

„Cukřenka je přece tady,“ řekla teta Emílie.



Myslela tu krásnou starožitnou cukřenku z modrého porce-lánu. S dvěma oušky a pokličkou, na které se rýsovala nepatrná prasklinka.

V tu chvíli se všichni zadívali na stůl. Jenže cukřenka na něm nestála!

„To jsem blázen,“ zachmuřila se Emilka. „Vždyť jsem ji sem dávala!“

„Ale v kuchyni není,“ trval na svém tatínek.

„Když není tady, musí být tam,“ prohlásila znepokojeně teta.

Všichni pospíchali do kuchyně. Prohledali pokoj s klavírem a zase běželi zpátky ke stolu pod jabloní. Pátrali i pod stolem. Pátrali po zahradě. Ale po cukřence jako by se slehla zem.

Teta Emilka vypadala nešťastně.

„Panebože, panebože,“ opakovala „vždyť to byla naše nejlepší rodinná památka! A byla tak zachovalá! Panebože! Snad tu cukřenku někdo neukradl!?“



V tom okamžiku straka zaskřehotala jako řehačka a vyletěla z koruny stromu. Odletěla, a na jedné větvi se zahoupala

tetina cukřenka. Frantík ji viděl. Opravdu ji viděl! Byla zavěšená za ouško.

Ale ne, zklamaně svěsil ramena. To se mu zdálo. Jenom si to představoval, protože si přál, aby Emilka byla znovu šťastná.

Jenže žádná cukřenka na stromě nevisela a Frantíkovi se na jednu mihlo hlavou: Pitrman! Co když cukřenku ukradl ten Pitrman?

## Frantík má podezření

A bylo smutno pod jabloní. Tatínek se na Emílii zlobil, že je to její vina. Že se nezamyká a pak se nemůže divit, že se něco takového stane. Přejde zloděj a hned vidí tu nejvzácnější věc jen tak stát na stole. A za takovou cukřenku dostane ve starožitnictví docela slušnou sumičku.

„Co když to nebyl zloděj?“ uvažovala maminka.



„Prosím tě, a kdo jiný by to byl?“ zavrtěl hlavou tatínek.

„Třeba... třeba šel někdo jenom kolem, nakoukl do zahrady a ta cukřenka se mu tak líbila, že ji prostě chtěl mít.“

„To je mi teda uvažování,“ utrousil posměšně tatínek. „Jestli si ji někdo nechá, anebo prodá do starožitnictví, pořád je to zloděj!“

„Ale když ten zloděj cukřenku neprodá, když si ji nechá doma, jednou mi ji může vrátit,“ zadoufala teta.

„Emílie, Emílie,“ zakroutil znovu hlavou tatínek. „Ty jsi tak důvěřivá. Pořád vidíš lidi lepší, než jsou.“

„A copak my víme, kdo jaký je?“ řekla znenadání docela klidně teta.

Tatínek se zarazil. V té Emilčině otázce byl přece jen kousek pravdy. Například i on poznal spoustu příjemných zákazníků, ale z jednoho se vyklubal nesnesitelně protivný štoura. Štoural, remcal a tvářil se nafrněně, jako by tatínek svou práci udělal špatně.

„Ano, častokrát nepoznáme, kdo jaký je, a mýlíme se,“ souhlasil tatínek. „A já bych ti přál nějakého hodného zloděje, který ti cukřenku časem vrátí. Jenže upřímně – v takový zázrak prostě nevěřím.“

„No, uvidíme,“ pokrčila rameny teta Emilka s malou, ovšem neskonalou nadějí.

Pustili se do moučnicku. Pili neoslazenou kávu. Nikoho ani nenapadlo zajít pro sypký cukr. Byla to hořká chvíle, a tak pili hořké kafe. Mlčeli a přemítali. Dumali, kam se asi cukřenka poděla. I Frantík dumal. Ale na rozdíl od dospělých, on tušil! On



už znal jméno neznámého zloděje. A to jméno znělo – Ondřej Pitрман!

Vždyť všechno zapadá dohromady, uvažoval bleskurychle Frantík. Pitрман se dozvěděl, že ve vilce na konci města hraje na klavír Frantíkova teta. Jakmile odjel z čalounické dílny, mířil po stejné silnici, kde teta bydlela, na svou chalupu. Jenže nejdřív zastavil auto u vrátek. Slyšel klavír. Uviděl prostřený stůl. A když si ho zpozdáli prohlížel, spatřil starožitnou cukřenku. Široko daleko nikdo nebyl. Žádný Frantík, který by Pitrmána sledoval. A Pitрман zkusil vzít za kliku. Jaké štěstí, že bylo otevřeno! I když – on by nejspíš i drze přešel plot. Ale otevřená branka



měla výhodu. Kdyby teta náhodou vyšla a Pitрман neměl čas prchnout, mohl by předstírat, že ji chtěl jenom poznat. Mohl by říct, že zná Františka Lebedu a že si u něj právě dal potáhnout sofa. A lichotil by tetě, jak krásně hraje. Jenže teta nevyšla. Teta hrála na klavír a Pitрман si mohl cukřenku bez obav sebrat. Úplně pohodlně. Nasedl klidně do auta a byl si jistý, že na něj nikdy nikdo nepřijde.

Ale to se teda mýlíš, Pitrmáne, pomyslel si bojovně Frantík. Já ti ukážu, že nejsem žádný špunt!

„Frantíku, kam koukáš? Proč zase nejíš?“ ozvala se maminka.

„Snad mi ještě neřekneš, že ti ten moučník nechutná,“ obávala se Emilka.

„Ale ne, je výbornej!“ potřásl hlavou Frantík. A po chvílce dodal: „Teto Emilko, já myslím, že se ti cukřenka vrátí.“

## Frantík sleduje Pitrmana a učiní několik objevů

Druhého dne si Frantík přivstal, aby mu nic neuniklo. Od rána tajně pozoroval, kdy se pan Pitrman objeví. Měl bezvadnou skrýš! Ukryl se totiž do prázdné psí boudy, která stála na dvorku vedle čalounické dílny.

V téhle boudě dřív přebýval Frantíkův milovaný a věrný pes, vlčák Kazan. Žil skoro třináct let, až docela zestárl, oslepl a sotva se ploužil. Když letos na jaře zemřel, Frantíkovi to bylo tak líto, že celý den probrečel. Měl Kazana moc rád. Naštěstí tatínek slíbil, že na podzim koupí nové štěně.



Jenže jak teď Frantík obhlížel dvůr, začalo se mu po věrném kamarádovi stýskat. Kdyby Kazan ještě žil, dopadli by Pitrmana natotata. Kdyby Kazan žil, vešli by se do boudy oba a společně by hlídali. To bych byl i rád, že jsem drobek, napadlo Frantíka, a vtom zaslechl zvuk motoru.

Otevřenými vraty vjelo na dvůr tmavomodré auto. Za volantem seděl Ondřej Pitrman a z přívěsu za autem trčely čtyři zakulacené dřevěné nohy sofa.

Pan Pitrman vystoupil. Jakmile se narovnal, zdál se obrovský! Frantíkovi připadal mohutnější a zarostlejší než včera. A neměl pantofle, ale tenisky! Těžkými kroky došel k přívěsu a odpouštěval sofa.

Mezitím vyšel z dílny tatínek a přátelsky zdravil: „Dobrý den! Já vám s tím pomůžu.“

„To je dobrý,“ zahalasil Pitrman a nadzvedl sofa nad hlavu jako pírkó.

Pak oba muži zmizeli v dílně.

Zůstali tam nekonečně dlouho. Frantík však trpělivě vyčkával, dokud v tichém dvorku opět nezaduněly Pitrmanovy kroky. Obr nasedl do auta a rázně vycouval.

Ovšem ani Frantík nelenil. Vedle boudy měl připravenou koloběžku. Naskočil na ni a traďá ze dvora. Modré auto odbočilo doleva k náměstí a rychle se vzdalovalo. Frantík za ním stále uháněl. Držel se pevně řídítek a usilovně se odrážel. Hnal se jako vítr, takže během několika minut dorazil na náměstí. Tam se zastavil pod podloubím a napnutě se rozhlídl.

A vida! Měl štěstí. Pitrman tu právě zaparkoval. Nechal stát



auto blízko kašny a rozvážně kráčel po náměstí. Přes rameno si nesl batůžek. A mířil... mířil rovnou do starožitnictví!

Frantík vykulil oči. Má snad Pitrman v batůžku ukradenou cukřenku a chce ji prodat? Malý detektiv popojel blíž a schoval se za jeden z bílých sloupků. Starožitný krámek nespustil z očí.

Asi po deseti minutách Pitrman s batůžkem vyšel ven. Jak se vracel k autu, přidával do kroku. Nastartoval a vyjel z náměstí horní pravou ulicí. Přesně tou ulicí, která vedla k vilce, kde bydlela teta. Ale Frantík tentokrát Pitrmanovo auto dál nesledoval. Prosvištěl náměstím, opřel koloběžku o výlohu a sám vešel do starožitnictví.

Nikdy předtím uvnitř nebyl, a tak se nejdřív zvědavě rozhlídl. Viděl zrcadla v pozlacených rámech, lustr se zavěšenými sklíčky, prošíváné polštářky s třásněmi, porcelánové vázy, stříbrné podnosy, mosazné svícný, šperky se vzácnými kameny. A ještě spoustu dalších roztodivných předmětů, o kterých ani nevěděl, k čemu jsou. Teprve potom otočil hlavu k pultu, za kterým stál starožitník.







„Dobrý den,“ pozdravil Frantík.

„Dobrý den,“ odpověděl hubený mužiček v brýlích. „Copak by sis, hochu, přál?“

„Já bych chtěl starožitnou modrou cukřenku,“ řekl Frantík.

„Je mi líto. Cukřenku tu bohužel žádnou nemám,“ zavrtěl hlavou prodavač. „Natož modrou.“

„Ale ten... ten pán přede mnou,“ zakoktal se Frantík. „On vám žádnou cukřenku nepřinesl!“

„Á, ty myslíš pana Pitrmana! Ten sem chodívá a občas si něco koupí. Zrovna dneska si vybral krásnou ebenovou sošku.“

„Ebenovou sošku?“ opakoval Frantík poněkud zmateně.

„To je soška z černého ebenového dřeva,“ poučil chlapce starožitník.

„Aha,“ utrousil Frantík a najednou vůbec nevěděl, na co se zeptat.

Tedy rád by se zeptal, proč si Pitrman koupil zrovna sošku z ebenového dřeva, jenže taková otázka by nejspíš zněla hodně podivně.

„Jestli sháníš starožitnou modrou cukřenku, zkus se zeptat příští týden,“ navrhl prodavač. „Ale takových cukřenek se objevuje už málo.“

Frantík jenom rychle přikývl a spěšně se rozloučil: „Na shledanou.“

Co teď? přemýšlel venku a na okamžik zamžoural do zářivého slunce na letním nebi. Pak se podíval na věžní hodiny na radnici. Ukazovaly půl desáté. Zadíval se i na horní pravou ulici. Pitrman, Pitrman, opakoval si v duchu. A už neváhal. Naskočil

na koloběžku, profrčel náměstím a potom dál stejným směrem, kterým Ondřej Pitрман předtím odjel.

Malý pronásledovatel brzy minul tetinu vilku. Linuly se z ní opět klavírní tóny, on však uháněl kupředu. Zakrátko opustil městečko a kolem se rozvlnila zelená kopcovitá krajina. I osamělá silnice střídavě stoupala a klesala, takže Frantík se buď zběsile řítit dolů, anebo se usilovně odrážel do kopce.

Jak dlouho asi tak jel? Nedokázal to odhadnout. Půl hodiny? Možná necelou hodinu. Když tu náhle spatřil, jak se v dálce na pravém svahu vynořilo rozlehlé stavení. A u toho stavení stálo modré auto s přívěsem!

Chlapec zakrátko narazil na lesní cestu. Odbočil po ní doprava. Cesta se klikatila a stoupala v hustém lesíku. Byla plná



výmolu a kamení, takže Frantík z koloběžky radši seskočil a tlačil ji za řídítko vedle sebe. Zvědavě šlapal vzhůru. Až konečně stromy prořídly a objevila se travnatá planina. A právě na ní stála Pitrmanova chalupa.

Nebyla příliš daleko. Asi padesát nebo šedesát metrů od lesíka. Ale blíž se Frantík neodvážil. Pouze zpovzdálí pozoroval. Co ze svého místa viděl? Kousek oplocené předzahrádky, boční stranu domu s jedním oknem, vysoký plot, za kterým se zřejmě ukrýval dvůr. A zadní stodolu. Všechno uvnitř se zdálo tiché a nedobytné. Ani auto s přívěsem odsud nebylo vidět. Ovšem pokud si Frantík opatří dalekohled, jistě uvidí víc. Třeba pronikne tím jedním okýnkem do kuchyně a spatří, jak na stole stojí Emilčina starožitná cukřenka.

Ano, potřebuje nutně dalekohled. A taky pomoc Matěje a Zdíši. Ti budou zítra koukat, na co zatím sám přišel! Frantík se nadmul pýchou a znovu zamžoural do slunce. Ucítit na tváři jeho teplo. A náhle z mihotavého světla vyletěla skřehotavá straka a na větvi jabloně se zahoupala tetina cukřenka. Půvabně zavěšená kulatým ouškem.

I v chlapci se něco blaženě zahoupalo. Ale hned se probral. Nejspíš se blíží poledne. Musí se vrátit. Zanedlouho frčel po silnici domů.